

Tamam, kada su se srebrenicani rijesili zice u Potocarima, smjestise ih u drugu. Baza NATO snaga, aerodrom, Dubrave. Cija li su sad briga? Da li su i prije toga, bili necija briga? Nisu! Da su bili, ne bi im se desilo, ono sto se desilo. Vojnici UN-a su ih prepustili cetnicima na klanje. Nasa vojska im nije pomogla. Nasi bi borci pomogli, ali se oni ne pitaju. Niko nije naredio da im se pomogne. Niko ne naredjuje, da se ide u pomoc muskarcima koji biju nepravednu bitku. Niko ne pomaze podrinjskim muskarcima, koji prolaze Dzehemenske, dunjalucke muke, po podrinjskim vrletima. Svuda oko njih je politika, koju oni ne primijecuju, ne razumiju i nehaju za njom. Oni imaju pravo na zivot. Cija to politika, zabranjuje njima da zive?

Prezivjeli misle na svoje najmilije koji su krenuli sumom. Mole se Svemogucom Bogu za njihov spas. Prezivjele zene prigrlile djecu uza se i placu. Ne primjecuju nista oko sebe. Nista ih ne zanima, osim sudbine muskaraca, koji su krenuli sumom i koje cetnici progone kao zvijeri, po podrinjskim gudurama. Hoce li ko od njih doci ziv?

Sa zemljom je sravnjena Kamenica! Cerska! Okupirana je izdana Srebrenica! Pala je Zepa! Krcmljenje Bosne, moze da pocne. Kao da su svi, samo to cekali.

Organizovane su posebne autobuske linije u pravcu Dubrava. Prezivjeli podrinjci hrle tamo, sa nadom da ce pronaci nekoga svoga. Krenuh i ja tamo. Mozda, budem imao sreće da pronadjem nekoga svoga. Ma tamo su svi moji. To je moj narod.

Svratih sa rodjakom u obliznju prodavnicu da kupim cigarete. U ovakvim situacijama cigarete su neophodne. Bez njih nikako ne ide. Zaprepastih se kada mi trgovac rece cijenu. Poskupili artikli. Sve je meni jasno, ali ne mogu da progovorim. Jasno mi je da trgovci zaradjuju na srebrenickom jadu. Jasno mi je i da transportna preduzeca, zaradjuju na srebrenickom jadu. Jad i jade. Jadni i jade. Svi profitiraju na srebrenickoj nesreci. To je samo njihova bol i nesreća. Samo njihova. Nicija vise. Jedino oni ne mogu profitirati od nje. Oni su samo na gubitku. Svi trguju sa njima. Srebrenicani su jeftina roba za potkusurivanje. Samo, srebrenicani trgovinu skupo placaju. Zivotima!

Htjedoh svasta reci trgovcu. Htjedoh mu reci da je jado i gnjida. Htjedoh mu demolirati prodavnicu. Htjedoh ga baciti pod noge i izgaziti kao us. Htjedoh mu zapaliti prodavnicu, pa neka i on zna, kako je imati pa nejmati. Moj rodjak primijeti sta se desava sa mnom i izgura me iz prodavnice. Ne rekoh mu nista. Zanimjemio sam. Niko nije cuo moj krik. Ugusio se u meni. Niko ne cuje bolne krike srebrenicana. Strasno me je boljelo. Peklo me je kao najljuca rana. Sve podrinjske rane su se sjedinile u mom srcu.

Nekako stigoh do zice. U zici moj narod. Opet su ih strpali u rezervat. Ima li gdje poglavice da nas povede u napad i osvetu? Ima li iko na ovom dunjaluku, da ih makar zastiti od ponizenja. Hocemo li gledati film Posljednji Srebrenicanin, umjesto gledanog filma Posljednji Mohikanac. Bosnjak bi trebao ograditi avliju bodljikavom zicom. Da ga opominje. Za vijeke vijekova.

U okolo sve zaudara na ljudski izmet i mokracu. Nije to nista koliko smrde izdajnici ovoga naroda. Nejma tog kupatila, niti sampona kojim mogu saprati svoj smrad. Oni ce ostati vjeciti smradovi.

Mogao je neko napraviti WC ovom narodu, da ne vrse nuzdu po sumarcima. Nejma se gdje oprati bosnjacka zena. Nejma ona gdje Abdest uzeti, da se moli Bogu za spas. Jelo joj i ne naum pada.

Tumaram okolo i trazim svoje. Koga, ja trazim, kad nista ne vidim i sve vidim. Ne vidim nikoga poznatoga, a sve ih poznajem. Svi su ovdje moji. Ovdje vidim svoju majku i svoje sestre. Vidim svoje djedove i nene. I djecu vidim. Oca ne vidim. Ocevi su u sumi. Bore se da prezive. Brata nejmam pa ga valjda zato i ne vidim. I braca su u sumi sa ocevima. Goloruki se bore da prezive, nezapamcenu hajku na jedan narod. Ovdje njih nejma.

Okolo sijevaju blicevi foto aparata, umjesto munja. Boze! Neka sijevnu munje i sprze krivce za patnju moga naroda.

Svuda su lovci na senzacije. Traze zene koje su najvise izgubile. Najzanimljivije su one cijih je muskaraca najvise u sumi. Tamo negdje preko brda. Nije to daleko, da se ode tamo. Tamo oni trebaju slikati i snimati. Tamo se vrsi genocid nad mojim narodom. Tamo!!! Ne tako daleko... Tu, tu preko brda... Tamo je otvorena sezona lova na ljudske glave. Tamo su moja braca, kojima nejma ko da pomogne. Ima, ali nece niko. Niko ni mukajet. Za fotoreportere su naj zanimljivije uplakane zene sa djecom u narucju. Ostavite ih! Ne dirajte ih! Pustite ih da makar u miru i dostojanstveno pate. Makar ih u tome ne bihuzurite.

Kamara je u okolo nekakvih humanitaraca, koji ne znaju sta je humanost.

Ko je nasao, nekoga svoga, odvodi ga u civilizaciju. U, neki od kolektivnih smjestaja. Tamo gdje su izbjeglice. Okupace se u nekom kupatilu, u kojem ima vode. Tamo voda curi na sve strane.

Zaduzeni za popis srebrenicana su ljuti. Zabranjuju izvodjenje iz zice. Ne mogu popisati one koji su se spasili. Da li su se spasili? Ko ce popisati, njihove mrtve? Zatvorili ih u zicu u Potocarima, pa izveli. Zatvorili ih u zicu i ovdje. Ko, ce i hoce li ih neko iz ove zice izvesti? Je li to spas? Mnogi su pozeljeli da su ostali u zici u Potocarima. Mrtvi. Najgore boli kada te tvoj izda. Srebrenicane su svi izdali.

Nasa vlast bi njih prihvatila, ali UN-e su krive sto su srebrenicani ovdje. Kad su ih doveli ovdje, neka se i brinu o njima. Oni ne snose nikakvu odgovornost. Svijet je kriv. Trebali su ih ostaviti u Srebrenici. Oni su bili u zasticenoj zoni. Jesu! Bili su. NE zasticeni u tzv zasticenoj zoni. Oni su bili u nakoj enklavi. Tako su je Ameri nazvali. Prevedite mi to! Je li to noviji izraz za rezervat? U njima su i indijanci skoncali. Ko to pravi rezervate, po mojoj zemlji? Cija je ovo zemlja? Na cijoj su sada zemlji Srebrenicani? Na cijoj to zemlji, suze lije srebrenicka majka? Cija je ovo zica, oko njih? Cija ih je zica, opasivala u Potocarima?

Ovdje ne vidim Adnana Catica. Ne cujem ga. Ne cujem ga da place i moli za pomoc Srebrenici. Da li je ziv? Ne cujem ovdje nikoga! Cujem ostrenje kame... Rafale... Bombe... Cujem kako otac sina doziva. Zaklani sin mu ne odgovara. Brat brata doziva. Moli ga da ga ne ostavlja ranjenog. Zaklani brat mu ne odgovara. Cujem vapaj ranjenika, kojima prilaze cetnici sa kamama.

Ne nadjoh nikoga od rodbine. Nadjoh izdaju. Vidjoh i sebe kao izdajnika, moga naroda. Nije meni mjesto ovdje. Mjesto mi je tamo preko brda. Tamo gdje gine moj narod. Tamo sam trebao biti, sa puskom u ruci. Halali mi narode moj!!!

Samo, majka zna, kako joj je, kada je nocu, probudi krkljanje njenog, zaklanog sina.

Da Bog da, da zaklani, iskasapljeni, ucmekani, otrovani, tenkom pregazeni Srebrenicani, svaku noc bude, krivce za njihovu smrt.

Da Bog da, da cizmom zgazena, tek rodjena beba u Potocarima, svaku noc budi, krivce za njenu smrt.

Zar poslije svega ovoga bosnjak – borac, moze imati straha ili nejmati morala za borbu.

Ne znam da li je zbog ne dostatka stambenog prostora, za smjestaj srebrenicana, naredjen napad na ozrenska sela. Znam da su tu smjesteni prezivjeli srebrenicani.

Rat se zavrasio. Prezivjeli Srebrenicani traže nestale. Hoce li ih naci?

Prezivjeli Srenrenicani traže pravdu. Nikada je nece naci. U Bosni, nejma pravde.

Predsjednik Izetbegovic, dolazi u Tuzlu. Sastanak je organizovan u Mejdanu. Zeli da razgovara sa Srebrenicanima. Oci u oci. Odlika je to velikih ljudi. Sastanku sam prisustvovao i ja. Fizicki sam obezbjedjivao Predsjednika Izetbegovica.

Na parketu Izetbegovic, Oric i licno obezbjedjenje Izetbegovica. Na liniji koja obiljezava kosarkasko igraliste, kordon policajaca. Cuvaju Izetbegovica od Srebrenicana. Na, tribinama

srebrenicani, vlasenicani, bratuncani, zvornicani.

Izetbegovic je prvo poselamio prisutne, a odmah zatim naredio da se sklone policajci na obezbjedjenju. Primijetih da je ljut zbog velikog broja policajaca. Njihov komandir se neckao, da skloni obezbjedjenje. Izetbegovic je bio kategorican. Povisenim tonom govori komandiru obezbjedjenja:

- Ne treba me policija cuvati od mog naroda.

Obezbjedjenje je sklonjeno. Odusevljenje prisutnih i gromki aplauz.

Izetbegovic se obraca prisutnima:

- Trazili ste da razgovarate sa mnom. – Ja, sam evo dosao. - Dosao sam da cujem vas. - Ko god zeli da postavi pitanje, neka sidje na parket i pita.

Pitanja nije bilo tesko predvidjeti. Ticala su se pada Srebrenice i izlaska Nasera Orica i komandanata iz Srebrenice.

Silazi jedna zena na parket. Toliko je glasno izgovorila pitanje, da joj nije trebao mikrofona.

- Zelim da pitam ko je i zasto izveo Nasera i druge komandante iz Srebrenice?

Izetbegovic je pokazao rukom na Nasera, koji je stajao pored njega i rekao:

- Evo Nasera, pa neka vam on odgovori na to pitanje.

Naser se nije ni pomjerio, niti je sta rekao.

Ima jos zivih Srebrenicana! Srebrenicani jos uvijek traze nestale. Srebrenicani zive za to. Srebrenicani jos uvijek traze pravdu. Pravde za njih nejma. Ima dosta onih koji su profitirali na njihovoj nesreci. Ostaje trazenje istine. Ima li istine? Istinu jos uvijek traze prezivjele majke Srebrenice. Hoce li je naci??????

Svjedocenje

Nemojte plakati. Nemojte, jer meni je dobro. Tek, sto sam rodjena, sa Dunjaluka, otišla.

Moje ime niste nikada culi. Jer ja se nikako ne zovem. Nejmam imena. Moja majka nije imala vremena ni nadjenuti mi ime. Ime je samo znak prepoznavanja. Bitno je ko to ime nosi. Bitno je koji se pridjev doda uz to ime. Priznacete da ime imaju i najkrvolocnije zvijeri. Mnogo je tih zvijeri i u ljudskom obliku. Najvise ih je bilo u Srebrenici jula 1995. godine.

Za mene ste svi culi. Vidjeli me niste. Ja sam tek rodjena beba u Potocarima, cetnickom cizmom zgazena. Samo su neki culi moj plac. Samo jedan plac. Plac zivota i smrti. Samo sto sam ugledala Dunjaluk, odmah sam preselila na Ahiret. I, cetnik, koji me je zgazio cizmom, cuo je moj plac. Zato me je i zgazio, da su mi crijeva izisla. On samo misli, da me je zgazio. Nije! Pricinilo mu se. On, nije vidio kada su me Casni Meleci, na krilima u Nebesa uzdigli.

Kome sam ja sta kriva da me ubije, zgazi? Zar, ljudsko bice, moze imati razloga da me ubije? Ja nisam uspjela ni dobro, djelo ni grijeh na Dunjaluku, uciniti. Samo sto sam uspjela dunjaluckog zraka uzeti i zaplakati, zlocinacka cizma me je zgazila. Nisam uspjela ni majcinog se mlijeka napiti. Mojoj majci nisu dozvolili zlotvori ni da me poljubi... Ni da me zivu vidi... Mom babi nisu dozvolili ni da me vidi, ni da me ukopa. Nije mi babo ni dzenazu klanjao. Nije ni mogao. Zaklali su ga u sumi, kada je pokusao da se probije do slobodne teritorije.

Onaj... Onaj sto mu uz ime ono najgore dodaju, kaznjen ce biti. Onaj... Onaj sto me zgazio, dzehenemske ce se vatre nagutati i u njoj, vjecno da pati, ostati.

Ja... Ja, cu moju majku i babu u Dzenet uvesti.

Ovo moje svjedocenje nebeskim prostranstvima kruzi. Nek znate i vi na Zemlji. O ovome ce se i na sudnjem danu kazivati. Onom zlocincu biti presuda.

Majko! Ne placi! Znam da ti je tesko. Znaj! Znaj, da sam u drustvu Poslanika i vjerovjesnika Bozijih. Dzenetsko voce jedem i dzenetsko pice pijem.

Osvetu ne trazim. Mada je moj ubica zaslužio. Pravdu trazim. Neka pravda stigne i njega i sve druge ubice moga naroda. Ako i izbjegnju kaznu na Dunjaluku, stici ce ih kazna na Ahiretu.

Molim vas da pomognete, kaznjavanje moga ubice. Vi, koji znate njegovo ime, a sutite, prokleti bili.

Prokleti bili! Vi, koji, mojem ubici i ubicama moga naroda halalite.

Cizmom, zgazena tek rodjena

beba u Potocarima.

Potocari, 11. juli 1995. God

PLBiH.ORG

WWW.PLBIH.ORG